

голы напечены камъне; отъ тука ся невиди нито море то, нито околна та растителность, ще рече, че подвижникътъ ся е отказалъ даже да ся наслаждава отъ природжътъ,—подвигъ, кой то ся уважава въ Св. Горж. Отъ задъ келія тж, въ една дупкж, ся забелѣзвжтъ нецелъ и вжглени, дѣто, на вѣрно, Антимъ си готви ѣдене; тука има и тенекиено ведро съ водж.

—Ами гробътъ забѣлжихте ли? попита ма Лукьянъ.

—Какъвъ гробъ?

—Ето го: отъ стърж. Самъ го ископа. Тука той често сии вхтрѣ, за да бжде вѣчно готовъ за смъртъ..

Азъ сега само забелѣжихъ яма та, коя бѣше ископана до келія тж. Въ ямж тж имаше възглавница отъ камъкъ и надъ нея забитъ въ земята дървенъ кръстъ.

—Види ся мжчно му е да живѣе, кога то тжй ся грижи за смъртъ тж! казахъ азъ.

—То ся знае! отговори Лукьянъ. Казвжтъ че той въ мѣръ живялъ като чобаджия, на сичко ся училъ по книгж, и сичко оставилъ за небесно то царство, кога то Господъ го повикжлъ на спасеніе. Испърво Антимъ ся спасаваше въ мѣнастырь тж и се Божественны кнпгы прочиташе, за да стане учитель въ Св. Горж. За тжзи му гордость Господъ го и смири. Исповѣдникъ тж на строго му запрети да прочита кнпгы, даже му наложи постъ, иъ той не послуша. Ето и начена лукавый да го смущава съ различни човѣшкы мждруванія. Начена отецъ Антимъ да разсежда за такыва работы и догматы, къквито нашій слабъ умъ никога нѣма да постигне, и, то ся знае, испадна въ бѣсовскж прелестъ. На косъмъ бѣше да погыне, иъ Богъ, чу молитва та на братія та, и му не допусна това. Видѣ той някъкво си видѣніе, прости ся съ сичкы ны, и тосъ часъ отидѣ въ пустиния тж. Отъ тогава и до сега живѣе самичкъ, даже и въ мѣнастырь тж не слази никога; а храна и причастіе му носи единъ іеромонахъ—неговъ ученикъ.